

הצהרתו של ח"כ אורי אבנרי בשם סיעת העולם הזה – כוח חדש שנאסרה לרגל הקמת מאשלת האיחוד הלאומי ופתיחת הסיבוב השלישי

„אנו מביעים אמון באחדות מדינת ישראל!“

לא על כיוון הסירה מחר מדובר עכשיו – אלא על הישארותה על פני המים.

במשך תשע-עשרה שנים אמרנו: בעיית ישראל-ערב היא בעיית-הקיום של מדינתנו. אם נברת ממנה, תרוף היא אחרינו. היא לא תיעלם מעצמה. האיבה הערבית הגוברת סביבנו, לא מעצמה היא תדעך. אמרנו: הערבים לא „יתפכחו“ סתם ככה, והשלום לא ייפול מן השמיים – אלא יש לפעול למענו, לעמול למענו, במעשים, ביוזמה, בתיכנון ובביצוע נועז. אמרנו: יש לערוך את השלום, כשם שעורכים מלחמה, לא דיבורים ובהכרזות, אלא במעשים ובקרבנות.

בשמחת הנצחון של תש"ח, בתרועת-ההצלחה של סיני, היה קולנו כקול קורא במידבר. מעגל-הקסמים של מלחמת ישראל-ערב לא נשבר. ההתנגשות הטראגית בין שתי התנועות ההיסטוריות הגדולות – תנועת-התחייה העיברית התנועה הלאומית הערבית – לא נסתיימה. עתה אנו עומדים במיבחת-דמים חדש.

שלום בין אמיצי-לב

במיבחת זה יעמדו לוחמי-השלום, כשם שעמדו ככל מיבחת. הם לא יהססו ולא יירתעו. כמו תמיד, הם ילכו בראש.

כי השלום שאליו אנחנו נושאים את עינינו – השלום אשר לו הקדשנו את כל חיננו – אינו שלום של פחדנים, לא שלום של כניעה ותחנונים, לא השלום המדומה של מינכן. השלום שאנחנו רוצים בו – השלום שאנחנו נשיג אותו, בכך אני מאמין באמונה שלמה גם בשעה קודרת זו – הוא שלום בין אמיצי-לב, שותפות של בני-חורין, שילוב כל הטוב והמתקדם במרחב זה, לטובת ערב, לטובת ישראל, לטובת המרחב כולו.

שלום כזה לא יקום, אם יאמין מישהו שאפשר להכניע אותנו בשדה-הקרב. המגן הנחוש של צה"ל, החרב החדה של התגוננותנו, דרושים להשגת

נמצאים אנחנו בתוך מיבחת המלחמה. אין איש בבית הזה יודע אילו מאמצים, אילו הכרעות, עוד ייתבעו מאיתנו. אל ניתן להצלחות הנהדרות של צבאנו ומפקדיו לכלבל את חושינו.

במיבחת-דמים זה, רוצה העם באיחוד ובליכוד. רוצה העם בהנהגה מאוחדת, תקיפה אך נכונה, שתעשה את אשר יש לעשות.

עתה צורפו לממשלה כוחות נוספים ואישים נוספים. כולכם יודעים שלחמתי בהם ובדרכם, אולי יותר מכל אדם אחר בבית הזה. השקפתם זרה לרוחי, כשם שהשקפתי זרה לרוחם.

עתה עלי להחליט – האם להצביע בעד ממשלה זו, או נגדה?

ארבעה-עשר אלף אזרחים שלחו אותי לבית הזה כדי לשאת בו את דבר השלום, את חוון השתלבות ישראל במרחב.

אין הם יכולים ליעץ לי עתה מה לעשות. רובם לוחמים עתה בחולות הנגב, מול הרמה הסורית, לאורך גבולנו המזרחי. הקשישים והנשים חושבים בחרדה על בניהם, ומתפללים – כן, מתפללים! – לשלום היקר להם מכל.

חייב אני להחליט בשמם.

כולנו בסירה אחת

אך האם יכול להיות ספק מה תהיה ההחלטה? האם למישהו מאוהדינו בארץ, למישהו מידידינו הפזורים בעולם, למישהו אף מעמיתינו אשר מעבר לגבול השותת דם – יכול להיות לו ספק מה תהיה ההחלטה?

כולנו יושבים בסירה אחת. מסביבנו הומה סערה, המאיימת לנתץ את סירתנו ולהשליך את כולנו אל המצולות.

לא עת לחשבונות היא זאת. לא עת לשאול: איך הגיעה הסירה עד הלום, אילו מעשים ואילו מחדלים, מנעו ממנה להגיע אל המים הרגועים של נמל-מיבסחים במשך תשע-עשרה שנים ארוכות.

„לוחמי השלום לא יהססו ולא יירתעו. כמו תמיד, הם ילכו בראש...“